

CONSOLARE

„Și în numele Lui vor spera națiunile”. – Matei 12:21, A.R.V.

Ambasadorul lui Roosevelt la Papa

(În două părți – Partea 1)

FRANKLIN D. ROOSEVELT este slujitorul poporului american, nu șeful lor. Poporul, prin reprezentanții săi aleși și prin senatori, face legile. Președintele le pune în aplicare. El face ceea ce poporul îi spune că poate să facă, și se abține de la a face ceva ce nu a fost autorizat. Constituția, sub care el lucrează, arată voința poporului. Ei au făcut Constituția; ea este declarația lor oficială a limitărilor pe care le stabilesc asupra priilor lor slujitori.

Roosevelt a fost dincolo de orice măsură când l-a numit pe Myron C. Taylor, fost-președinte al Corporației Oțelului Statelor Unite, ambasadorul său personal la papa. Aceasta a fost pur și simplu o mișcare politică, și împotriva intereselor poporului american, și menită pentru înrobirea față de Papalitate, mai sus și dincolo de sclavia sub care ei deja sunt supuși.

Roosevelt a chemat pe Arhiepiscopul Spellman, al New Yorkului, și i-a spus în noaptea de 23 Decembrie despre numirea lui Taylor, și i-a cerut să transmită papei acest compliment ilicit pentru el, și o insultă scandaloasă pentru poporul american. Imaginea lui Spellman apare pe această pagină. El a fost încântat de trădarea președintelui a poporului american, încălcarea de către el a Constituției.

O MIȘCARE APARENTĂ PENTRU PACE

Mișcarea aparentă de pace a lui Roosevelt nu a fost deloc o mișcare pentru pace; a fost o mișcare politică, pentru a vedea cum va lua poporul american această ultimă insultă la adresa inteligenței lor și afront la adresa libertăților lor. Războiul este în principal între Germania și Marea Britanie, și numirea nu este binevenită nici pentru guvernul britanic, nici pentru poporul britanic. Doar un singur ziar britanic a acordat o oarecare atenție la ceea ce poporul britanic este destul de inteligent să vadă și anume o mișcare americană internă pur politică, un camuflaj.

Scrisoarea lui Roosevelt către papa este și nebiblică și ne-americană având în vedere că a fost nesolicitată și nedorită. În ea, el a spus:

Ne aducem aminte că steaua de Crăciun a fost văzută prima dată de păstori pe dealuri cu mult timp înainte ca liderii să știe despre marea lumină care intrase în lume.

La ce folos să-ți aduci aminte despre ceva care nu este așa? Steaua pe care au văzut-o magii (magicieni, spirițiști), la aproape doi ani după nașterea lui Isus, nu a fost deloc o „stea de Crăciun”; a fost doar o lumină fantomă, misterioasă, pe care a folosit-o Diavolul pentru a încerca

să provoace moartea Regelui nou-născut. Păstorii nu au văzut niciodată acea lumină falsă, însă au văzut îngerii din cer, chiar în noaptea în care s-a născut Salvatorul. În ceea ce-i privește pe „liderii” lor, clericii, ei nu au văzut nimic; singurul lor interes față de Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost să-L scoată din drum, să-L omoare, ceea ce au și făcut în final.

Roosevelt vorbește despre „epocile întunecate” pe care crede el că au fost întunecate din cauza barbarilor și nu din cauza Inchiziției îngrozitoare pe care papii au inaugurat-o și au menținut-o. El spune despre perioada care a urmat Inchiziția că – printr-o reaprindere a scânteii spirituale inerente în omenire, o altă renaștere a adus înapoi ordine și cultură și religie.

Nu există nicio „scânteie spirituală inerentă în omenire”. Puțini, într-adevăr, din familia umană au fost născuți din spiritul Domnului, și încă mai puțini vor vedea fața lui Dumnezeu.

Am zis în inima mea cu privire la starea oamenilor, că Dumnezeu îi cerne, ca ei să vadă că sunt ca animalele. Căci sfârșitul fiilor oamenilor este ca sfârșitul animalelor; au același sfârșit; cum moare unul, așa moare și celălalt; toți au aceeași suflare și omul nu întrece cu nimic animalul, căci totul este deșertăciune. Toți se duc în același loc. Toți au venit din țărână și toți se întorc în țărână. – Eclesiastul 3.18-20.

Roosevelt crede că după „epocile întunecate” a existat mai multă religie. El ar trebui să știe că nu a existat niciodată o perioadă în istoria pământului când oamenii să fii fost așa de asupriți și apăsați cu superstiții și ignoranță în legătură cu Dumnezeul Atotputernic ca în timpul acelor „epoci întunecate”. Oamenii au avut prea multă religie, așadar, și au avut prea multă întotdeauna. Religia este pur și simplu respect pentru tradiția umană și învățătorii umani și ignorare a Cuvântului de adevăr al lui Dumnezeu și a lui Dumnezeu Însuși, Autorul aceluia Cuvânt.

NU TOȚI SUNT COPIII LUI DUMNEZEU

În scrisoarea sa surprinzătoare de dezinformare, Roosevelt a spus despre masele de oameni de rând:

Ei știu că civilizația transmisă nouă de părinții noștri a fost construită de bărbați și femei care știau în inimile lor că toți erau frați pentru că erau copii ai lui Dumnezeu.

Lui Roosevelt trebuia să i se fi spus în urmă cu mult timp ceea ce Isus a spus despre clerul din vremea Lui:

Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul, și veți face poftele tatălui vostru. – Ioan 8:44.

Se pare că el crede că nu există copii ai Diavolului. Atunci cum ar explica el afirmații ca acestea?

Cel ce comite păcat este de la diavolul. – 1 Ioan 3:8

În aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu, și copiii diavolului; oricine nu face neprihănire, nu este din Dumnezeu; nici cel ce nu iubește pe fratele său. – 1 Ioan 3:10.

El știe că Ierarhia romano-catolică pretinde dreptul de a ucide orice persoană care învață diferit de Biserica romano-catolică, și trece cu vederea adevărul evident că –

Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și voi știți că în nici un ucigaș nu rămâne viața veșnică. – 1 Ioan 3:16.

Roosevelt, ca o chestiune de politică, a oferit un cadou atât Protestanților, cât și evreilor; el s-ar vedea ca reprezentantul lor, și a făcut asta. Însă toate acestea au fost un camuflaj. Afacerea lui reală este cu papa.

O DICTATURĂ PREVĂZUTĂ

Avertizați dinainte prin Cuvântul lui Dumnezeu, martorii lui Iehova au anticipat de ani buni că mișcarea din prezent urma să se facă. În cartea *Bogății*, pagina 253, judecătorul Rutherford a spus în parte, „Cu alte cuvinte, președintele Statelor Unite a căzut de acord să sprijine Ierarhia romano-catolică, o putere străină, și să facă deschis aceasta de îndată ce publicul ar putea fi orbit destul să cadă de acord cu aceasta”. Vezi capitolul întreg despre „Filistenii”, și în special paginile 249-254. La același subiect se mai face referire în cartea *Dușmani*, pagina 291, pe care vă rugăm s-o consultați. Dumnezeu a prevăzut toate acestea cu secole în urmă.

Printr-un artificiu după altul Roosevelt a convins Congresul să pună în mâinile lui puterea, oricând, fără a consulta Congresul, să: (a) închidă toate băncile națiunii; (b) să închidă toate bursele și să interzică vânzarea tuturor acțiunilor și obligațiunilor pentru nouăzeci de zile dintr-odată; (c) să interzică exportul cărbunelui; (d) să restricționeze călătoriile între Statele Unite și țările străine; (e) să schimbe conținutul aurului dolarului, și astfel să schimbe valoarea plății și proprietății de orice fel; (f) să reducă greutatea dolarului de argint; (g) să ia cu forța tot argintul din mâinile oamenilor, așa cum și aurul a fost luat deja cu forța; (h) să stabilească cursurile de schimb ale tuturor monedelor străine și cantitatea acestor monede pe care cetățenii americani le-ar putea dobândi; (i) să crească sau să scadă tarifele după dorință; (j) să spună fermierilor ce și cât de mult pot să planteze, și să fixeze prețurile pentru produsele lor; (k) să ofere sau să retragă bani sau muncă sau asistența pentru fermieri; (l) să exercite putere absolută, nelimitată pentru a opri libertatea de exprimare la radio.

Multe alte puteri uriașe au fost smulse de la Congres (popor) și puse în mâinile președintelui, și când recent un organism al Congresului a vrut o listă a lor, și le-a cerut Departamentului de Justiție pentru ei, procurorul general de atunci, Murphy, a refuzat informația. Acela este bogat. Cine-l plătește pe procurorul general?

LIBERTATEA DE EXPRIMARE LA RADIO

Poate că nu ați știut că Comisia Federală a Comunicațiilor prin edictul ei 42.03 a decretat că o autorizație a unui post de radio internațional poate emite doar o emisiune internațională „care va reflecta cultura țării lui și care va promova bunăvoința, înțelegerea și cooperarea internațională.” Cu alte cuvinte, puteți vorbi discret despre „Mamă și Casă”, dar dacă intrați în amănunte și bateți câmpii sunteți terminați.

Samuel B. Pettengill, membru democrat al Congresului în 1931-1938, a ajutat la scrierea Actului care a creat Comisia Federală a Comunicațiilor, și declară că fiecare membru al acelei comisii legislative a înțeles în cel mai pozitiv mod și a avut intenția și a specificat că nici un lucru nu urma să fie înțeles sau interpretat ca dând Comisiei vreo putere de cenzură, sau de a promulga sau stabili în vreun fel dreptul liberei exprimări prin comunicațiile radio.

D-l Pettengill, scriind despre acest subiect pentru Comitetul Național de Susținere a Guvernului Constituțional, spune cu o lovitură de pumn:

Acesta este o harababură! Se presupunea că orice american care avea ceva la piept putea închiria o sală și să vorbească ce avea în minte. Eram obișnuiți să credem că aceasta era esența exprimării libere. Cu toate acestea, acum, oamenilor nu li se permite să cumpere timp la radio pentru a discuta chestiuni publice. Prin controlul „programelor echilibrate” și a „timpului liber” cei care emit exercită o cenzură nu doar asupra a ceea ce se spune ci și asupra celui care spune. Aceasta este o parte a cenzurii libertății a cărei umbră întunecată traversează Atlanticul.

Victimele sunt milioanele de americani cărora li se va nega oportunitatea de a asculta *dacă ei aleg să facă asta*. Victima este orice american acum sau în anii care vor veni care ar dori să întrebe pe semenii săi sau Congresul său pentru potolirea nemulțumirilor. Victimele sunt partidele politice minore și grupurile minoritare. Negarea dreptului unui american este o încălcare a drepturilor tuturor americanilor.

Cine a îndemnat emițătorii? Aceasta ne duce în spatele scenelor unde se învârt roțile și unde se întind firele. Ne aduce la chestiunea puterii extraordinare asupra radioului care este acum în mâinile D-lui Roosevelt. Ați crede voi oare dacă v-aș spune că astăzi, acum, președintele poate să închidă orice post de radio și chiar toate posturile? El poate să oprească transmisia în America. El poate lua stațiile de radio și să le predea vreunui departament al guvernului. El poate face din radio un monopol al guvernului, cu rezultatul că nici un program și nici un discurs nu ar putea fi transmis care este în conflict cu viziunea lui.

Pe fața lui, noul cod care interzice achiziția de timp la radio pentru a discuta chestiuni „controversate” are o aparență inteligentă de onestitate. Dar nimeni a cărui ochi au fost ascuțiți nu trebuie să fie prost de orice ofertă de a da „timp gratis” emisiunilor echilibrate. Atenție la grecii care aduc cadouri! Libertatea de exprimare este dreptul tuturor, și „cadoul” nimănui!

Aceste „emisiuni echilibrate” sunt lucruri vechi. Pieile Roșii știu lucrul acesta bine. A fost o practică de a lor de a pune în scenă dezbateri publice. Pe o parte ei pun pe unul din vorbitorii lor veterani, priceput în toate artele scenelor. Pe altă parte ei selectează un susținător „delicat” al exprimării libere – tânăr, neexperimentat, cu cremene în gură. Veteranul fură spectacolul.

Acest efort de a controla radioul a continuat pentru o perioadă lungă de timp. Agențiile de publicitate, proprietarii de posturi de radio, și producătorii, și comercianții de aparate de radio ar face bine să se trezească. Sunt în joc interesele lor. Dacă poporul american avea cândva ideea că cineva din spatele scenei decide ceea ce ei să *nu* audă, ei pot schimba postul, în detrimentul major al cuiva.

Frank Gannett, președinte al comitetului menționat mai sus, și cândva un susținător entuziast al lui Roosevelt, discerna clar acum că președintele este un dictator în toate, îl cheamă să demisioneze, și aduce câteva motive suplimentare. Declarația, emisă la Washington, spunea, în parte:

Administrația lui s-a dovedit un eșec. Ea a început cu o sută de zile de recuperare și stimulare a întreprinderilor private. Apoi s-a transformat într-un program de criză, de restricționare a producției, de înregimentare, de control a tuturor lucrurilor și persoanelor din Washington, și în cele din urmă a distrus stimulentele și a început un program de cheltuire care pune în pericol acum țara noastră.

Nici un președinte nu a avut vreodată o așa de mare oportunitate. Congresul, cu riscul de a submina democrația noastră, i-a acordat puteri nelimitate în caz de urgență și banii pe care i-a cerut. El a promis să folosească aceste atribuții delegate pentru a aduce redresarea, însă el a folosit acea putere și acei bani și acel sprijin pentru a obține și mai multă putere și pentru a construi o mare mașină politică care se auto-perpetuează în toată națiunea.

El a încătușat întreprinderile private cu control politic. Acum el invadează domeniile bancare și instituțiile de creditare cu propuneri pe care consilierii ca Dl. Berle recunosc că vor da guvernului un control în creșterea al instituțiilor bancare și afacerilor private. El secătuieste puterea națiunii prin suprataxare. În timp ce abate mintea publică cu promisiuni false de abundență și securitate, el a eșuat să aducă re-angajările la zece milioane. Marea clasă de mijloc care câștigă și plătește propriile ei alegeri și plătește taxele care susțin guvernul se confruntă acum cu distrugerea. – în New York Times.

NU SINGURUL AMERICAN

Dacă ai auzi pe unii oameni vorbind, ai crede că Roosevelt este singurul american. Unii spun că el este idolul poporului evreu, al C.I.O., al șomerilor, negrilor, al partidelor politice cu șuvițe roz și al bătrânilor; însă realitatea este că țara per ansamblu, și prin urmare, interesele

tuturor acestora, sunt într-o stare mult mai rea decât când el a preluat funcția. Roosevelt nu a trecut cu vederea faptul că toți acești oameni sunt votanți.

El a urmărit cu atenție și votanții religioși, în special pe votanții religioși catolici. În una din scrisorile sale recente el a spus, "Nu a existat niciodată un timp în istoria noastră când să existe o nevoie mai mare de a chema poporul nostru la credința în religie ca momentul prezent". (New York Times). Este prea rău că nu și-a făcut timp să înțeleagă "SFATUL" judecătorului Rutherford în *Consolare*, nr. 501. Pagina 17, despre „Renașterea Spiritului Religiei”. Ea acoperă cazul în întregime. Aici este suficient să remarcăm doar că religia a provocat moartea tuturor profeților, religia a provocat crucificarea lui Cristos, religia a ucis nu mai puțin de 50 000 000 de persoane în timpul Cruciadelor și al Inchiziției, și religia a pus 2 000 de creștini inocenți, bărbați și femei, în închisoare în America în ultimii câțiva ani pentru că au făcut ceea ce Curtea Supremă a decis acum că ei au un drept perfect să facă – să se închine lui Dumnezeu ascultând ordinul Lui de a duce mesajul Regatului din casă în casă așa cum a făcut Domnul și apostolii.

Această îngenunchiere în fața religiei trebuie să se afume. Roosevelt ar pretinde, fără îndoială, a fi un democrat a lui Jefferson. El spune, „Apărarea religiei, a democrației și a bunei credințe printre națiuni sunt toate aceeași luptă”; însă Jefferson a numit clerul „preoți canibali” și lucrarea lor „superstiție”.

„ROOSEVELT CEL UITAT”

Roosevelt însuși este un pretins episcopal, însă revista *Columbia* (Cavalerii lui Columb) din Decembrie 1933, a publicat faptul că verișorul primar al tatălui său, James Roosevelt Bayley, a fost primul episcop din Newmark, N.J. A se vedea reproducerea fotografică în *Consolare* nr. 482, paginile 14, 15. Roosevelt a dat mai multe detalii despre acest lucru în nota sa către Universitatea Catolică din America când a spus, recent:

Sperasem că aş putea, în legătură cu jubileul, să vizitez din nou instituția care m-a onorat cu acest titlu și în a cărui progres eu am, așadar, interesul entuziast al unui fost student. Dumnezeu să grăbească C. U. [Universitatea Catolică] în atingerea celor mai nobile ținte ale ei.

Poate că pot fi iertat pentru menționarea unui interes personal și de familie în arhidioceza Baltimore, care ulterior a devenit arhidioceza Baltimore și Washington, în a cărei limite este situată universitatea. Un arhiepiscop anterior al Baltimore-ului, James Roosevelt Bayley, a fost verișorul primar al tatălui mei. Aceia dintre voi care sunteți familiarizați cu succesiunea prelaților din Baltimore știți că Arhiepiscopul Bayley, un nepot, apropo, din Mama Seton, a fost predecesorul imediat al Cardinalului venerabil Gibbons, a cărui prietenie mi-a fost foarte dragă și a cărui amintire este binecuvântată. – În *New York Times*.

Poate Roosevelt nu știe de ce este un episcopal; așa că nu ar fi deloc nepotrivit să-i aducem aminte că articolul 19 al credinței Bisericii Angliei specifică, că „Biserica Romei a greșit, nu numai în felul ei de trai și maniera ceremoniilor, ci și în chestiuni de credință”. De

asemenea, articolul 22: „Doctrina papistașă cu privire la purgatoriu, iertare, închinare și adorare, precum și a chipurilor relicvelor, și, de asemenea, invocarea sfinților este un lucru naiv inventat degeaba, și neîntemeiat pe nicio garanție a Scripturii, ci mai degrabă în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu”. De asemenea, articolul 28: „Transsubstanțierea (sau schimbarea substanței pâinii și vinului) în Cina Domnului nu poate fi dovedită de Sfânta Scriptură, ci este în contradicție cu cuvintele clare ale Scripturii, răstoarnă natura unui sacrament, și a dat naștere la multe superstiții”. De asemenea, articolul 37: „Episcopul Romei nu are nicio jurisdicție în acest tărâm al Angliei”. Se pare că Roosevelt este un romano-catolic mult mai bun decât un episcop.

DEGETUL DE LA PICIOR AL LUI JIM FARLEY PĂSTRAT

Roosevelt este un politician inteligent, dar nici pe jumătate de inteligent ca Jim Farley, care l-a făcut președinte și care nu uită niciodată un nume, o față sau un fapt. Jim merge la Vatican la intervale de timp scurte pentru a afla ce ar trebui să facă pentru a-l mulțumi pe „sfântul părinte”; și să nu vă gândiți că el merge fără idei sau vine fără și mai multe. Într-o anumită zi nu demult el l-a vizitat pe papă și i-a spus că el este singura persoană din întreaga lume care poate media cu adevărat starea de conflict de acum de pe pământ. Chiar în ziua aceea papa l-a trimis pe ambasadorul său special la Varșovia pentru a încerca să-i facă să capituleze pașnic în fața fratelui lor catolic, Adolf Hitler. Ei nu au făcut aceasta, și știți ce s-a întâmplat. Iată două declarații interesante în legătură cu aceasta:

A fost clar de la început că Papa Pius al XII-lea lucra pentru un compromis germano-polonez. Vaticanul a negat acest lucru din nou și din nou, însă negările lui nu au fost niciodată convingătoare. Acum secretul a fost dezvăluit – Sfântul Scaun recunoaște că un trimis de la Vatican a mers la Varșovia pentru a pune „rațiune” în capurile conducătorilor polonezi. – Ludwig Lore, în *New York Post*.

Chiar Vaticanul a contribuit la articolul său negativ în știrea de azi negând în mod neoficial că un înalt prelat a fost trimis în Varșovia. Se poate doar repeta că știrea a venit de la o sursă demnă de încredere și, fie adevărată, fie falsă, ea va fi negată în principii generale, din moment cel mai înalt secret este păstrat întotdeauna cu privire la diplomația Sfântului Scaun. – Corespondență din Roma de la Associated Press.

Cincinnati *Post* a relatat o poveste lungă, cu mult timp înainte ca Roosevelt să-l numească pe ambasadorul său personal la papa, arătând că întreaga situație fusese discutată între Mundelein, Roosevelt și Pacelli cu privire la poziția Statelor Unite în acest nou război; că fuseseră conferințe atât cu privire la politică, cât și la limbă, și că cei trei au fost în acord total. Fără îndoială această idee a unui ambasador personal a fost stabilită cu luni sau chiar ani înainte.

Într-un mesaj către ministrul haitian de la Vatican papa a arătat că a avut în minte că și-ar dori să fie mediator. El a spus, de fapt, că avea dorința să vadă, după războiul din prezent. „o organizație internațională stabilă și fructuoasă” care „să respecte drepturile lui Dumnezeu”. Aceasta a fost un lucru bun din partea lui, să facă câteva sugestii pentru a-l ajuta pe Dumnezeu la

ananghie. Ideea lui despre Dumnezeu este că ea este Biserica romano-catolică, al cărei cap este Diavolul iar papa este purtătorul lui de cuvânt. Ar putea face papei un bun temporar dacă și-ar lua timp să se gândească la adevăratul Dumnezeu, marele Iehova, și la puterea nelimitată care este întotdeauna a Lui. Aici sunt unele din texte:

Este vreun lucru prea greu pentru Iehova? – Geneza 18:14, Vers. Amer. Rev.

Ah, Doamne Dumnezeu! Iată, tu ai făcut cerul și pământul prin puterea ta cea mare și brațul tău întins, și nu este nimic prea greu pentru tine. – Ieremia 32:17.

Vă spun că Dumnezeu poate să ridice din aceste pietre copii lui Avraam. – Matei 3:9

La Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. – Matei 19:26.

Căci la Dumnezeu nimic nu va fi imposibil. – Luca 1:37.

UITAȚI-VĂ DIN NOU LA SPELLMAN

Uitați-vă din nou la Spellman, arhiepiscopul de New York, alegerea președintelui de a duce mesajul lui la nunțiul papal – un mesaj pe care l-a conlucrat în acord cu dorințele Vaticanului și a trimis ilegal un ambasador personal ca să-l reprezinte acolo. Veți vedea imaginea lui la pagina 3. Spellman a deplâns recent în mod public faptul că omul „nu înțelege natura sa spirituală, destinul său nemuritor”. Ar trebui explicat domnului că doar puțini din rândul omenirii vor avea o înviere spirituală sau un „destin nemuritor”. Omul a fost făcut să trăiască pe pământ; și pe pământ, cu rare excepții, va trăi dacă trăiește cât de cât.

Spellman are câteva lucruri de explicat, în special despre una din cele mai strălucitoare lumini ale romano-catolicismului, fostul judecător Martin T. Manton, apropiat al Curții Supreme a Statelor Unite în demnitate cândva, și un Cavaler al Ordinului Sf. Grigorie cel Mare, și care trăiește în arhidioceza lui Spellman. În prezența lui Spellman, „Tatăl Reverend” Cornelius J. Drew, adresându-se avocaților catolici din New York, a spus:

„Inspirat de religie, un avocat nu ar discredita niciodată justiția tăind părul ei care arată ca aurul; el nu ar mitui niciodată martori pentru criminali vinovați, a căror arvună sunt bunuri obținute prin mijloace necinstite care blestemă mai degrabă decât să binecuvânteze posesorul lor; el nu ar exercita niciodată autoritate judecătorească pentru un profit necinstit; el nu ar conspira niciodată pentru a înfrânge justiția”. – În New York Times.

Manton nu a fost menționat cu numele, dar ar fi trebuit. De ce nu a fost? Arhiepiscopul Spellman era prezent și a auzit ce a spus ”Tatăl” Drew, și a ratat oportunitatea de aur de a sta pe picioarele sale din spate și să spună: „Drew se referă la acel ticălos murdar, Martin T. Manton”. O astfel de afirmație ar fi făcut mai mult să convingă poporul american de onestitatea și sinceritatea lui Spellman decât toate lucrurile pe care le-a spus și le-a pus împreună.

Cam în acea perioadă Manton a fost condamnat la doi ani de închisoare pentru vânzarea justiției la tejea, ca un porc sau o broască țestoasă, episcopul Gannon a făcut afirmația publică că Biserica Romano-catolică a mers până acolo să stabilească un sistem național de educație morală în Statele Unite și are nevoie de ajutorul guvernului pentru a merge mai departe.

MANTON, PERSECUTORUL JUDECĂTORULUI RUTHERFORD

Primul dintre procesele implicate în conspirație, cazul *Art Metal Works*, a fost început în 1932, apărarea fiind asumată de Evans Case Company. Reilly, președintele companiei, a fost unul din conspiratori. El s-a sfătuit cu Fallon despre caz în mai multe rânduri. El i-a dat lui Fallon, la cererea acestuia, multe sume de bani care s-au ridicat la mii de dolari și, timp de mai mulți ani, l-a pus pe lista salariaților Societății Evans Case cu 100 de dolari pe săptămână și i-a plătit alte sume, suma totalizând aproape 20.000 de dolari. După ce tribunalul districtual a hotărât procesul împotriva companiei Evans Case, compania a făcut recurs. Într-un alt proces decis în favoarea ei, un recurs a fost făcut de partea care a pierdut. După unele negocieri dintre Reilly și Fallon, primul a exprimat dorința de a plăti 25.000 de dolari după ce Fallon a asigurat acțiunea favorabilă a lui Manton cu privire la recurs, 15.000 de dolari pentru a merge la Manton ca împrumut. Mai târziu, Reilly a fost informat de către Fallon prin telefon că a aflat că decizia ar fi favorabilă și că "judecătorul [Manton] era în situații proaste pentru bani și dorea să știe dacă nu aș putea obține 10.000 de dolari cât mai repede posibil". Cam în același timp, au fost pronunțate decizii favorabile pentru Evans Case Company, opiniile fiind oferite de Manton, Reilly a plătit lui Fallon 10.000 de dolari în numerar și, de asemenea, "i-a dat trei cecuri de 500 \$. Suma de 10.000 de dolari a fost înregistrată în contabilitatea Evans Case Company ca "Redevențe preplătite". Ulterior, la propunerea lui Redly, consiliul de administrație al companiei a făcut ca articolul să fie transferat la "contul juridic și profesional pentru cheltuieli de judecată".

În vara anului 1934, Reilly a fost prezentat de Fallon lui Manton, iar după aceea Reilly, Manton și Fallon au jucat golf împreună, iar Reilly a luat prânzul cu Manton la Clubul Avocaților și a ieșit împreună cu Manton și soția lui, Fallon fiind prezent uneori. În februarie 1939, Manton și-a dat demisia. Cu o zi sau două înainte ca demisia să intre în vigoare, Manton l-a sunat pe Reilly la telefon și i-a spus că a înțeles că îl are pe Bill (adică pe Fallon) pe lista salariilor. Primind un răspuns afirmativ, Manton a spus: "Asta va fi foarte jenant pentru mine dacă se va afla, pentru că am auzit că intenționează să investigheze". Manton a spus apoi: "Nu puteți să scoateți aceste pagini?" Reilly a răspuns că nu știa nimic despre contabilitate și nu ar ști unde să înceapă. Manton a repetat că ar fi foarte jenant pentru el, iar Reilly a răspuns ". "Nu știu ce să fac."

După câteva ore, Reilly a avut o altă convorbire telefonică cu Manton, întrebându-l mai întâi dacă era în regulă să vorbească. Manton a răspuns: "Nu prea cred." Manton i-a cerut apoi lui Reilly numărul de telefon și a spus că îl va suna înapoi sub alt nume. Mai târziu, în aceeași zi, a fost făcut apelul, iar conversația anterioară a fost repetată în fond. În cursul acestei conversații, Manton a vorbit despre statutul limitărilor și a spus că acesta îi va proteja în cadrul investigației *Art Metal*; că orice lucru care era de trei ani era în afara legii. Manton a vorbit din nou despre faptul că Fallon a fost pus pe lista de salariați, spunând că era o mare jenă pentru el și a cerut să scape de înregistrări din cauza investigației *Art Metal*. Manton a recunoscut că a avut loc o conversație telefonică între el și Reilly și că el a inițiat-o, dar a dat o versiune diferită de ceea ce s-a spus.

Câteva zile mai târziu, Reilly a îndrumat contabilul să procure toate înregistrările și să le distrugă. Contabilul a distrus înregistrările companiei până în 1935 – registre de casă, registre contabile, facturi, chitanțe, totul, cu excepția unor documente descoperite ulterior și transmise Guvernului.

SFAT, de Rutherford

„Vindecarea națiunilor”

Sănătatea oamenilor este de o foarte mare importanță. Dacă toți oamenii ar putea avea sănătate, asta ar fi un mare beneficiu pentru ei. Guvernele actuale iau unele măsuri pentru a proteja sănătatea publicului, dar făcând acest lucru oamenii sunt exploatați. Mulți care pretind că îi slujesc pe bolnavi conspiră să facă chiar și din cei sănătoși oameni bolnavi ca să poată obține câștiguri pecuniare. Alimentele sunt falsificate într-o asemenea măsură încât rezultă multă boală.

Opusul sănătății și al vieții este boala și moartea. Boala și moartea trebuie îndepărtate pentru ca omul să se bucur mereu de sănătate și viață. Primul om de pe pământ a fost părintele natural al întregii omeniri. Singurul raport autentic, corect și de încredere afirmă că acest om nu a exercitat puterea dată de Dumnezeu de a produce copii până când a fost condamnat în afara Edenului pentru neascultarea sa rebelă împotriva Creatorului și a Legiuitorului său și a fost supus sentinței morții. În consecință, el nu putea să dea naștere la copii perfecți, ci toți copiii lui urmau să moștenească și chiar au moștenit imperfecțiunile lui. Fiecare om care este imperfect este un păcătos în fața Creatorului, Cel Perfect, Iehova Dumnezeu. Romani 5:12 afirmă regula divină în aceste cuvinte: "După cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și moartea prin păcat...astfel că moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuțit".

Numai Iehova Dumnezeu putea lua măsurile necesare pentru ca omul ascultător să aibă din nou sănătate și viață, iar acest lucru El l-a făcut prin Guvernul său Teocratic prin Cristos Isus, Regele. Pentru a înșela oamenii, marele adversar al Teocrației, Satana, aduce un remediu fals. În primul rând, de la Eden înainte (Geneza 3: 4), Satana îi induce pe religioniști să învețe că nu există moarte. Aceasta a fost prima lui minciună. (Ioan 8:44) Apoi, el prinde organizații religioase și le atașează în mod fals numele lui Cristos pentru a induce în eroare oamenii prin diverse sisteme ale așa-numitei "vindecări a credinței". O astfel de organizație învață că nu există moarte și că boala este o concluzie mentală și că bărbații și femeile pot vindeca și da sănătate tuturor celor care își exercită credința în știința lor de vindecare. Fiecare dintre aceste remedii anunțate este în contradicție totală cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu scopul său anunțat prin Cristos.

Este adevărat că Cristos Isus a vindecat bolnavi când a fost pe pământ, dar aceasta a fost doar un exemplu care prefigura marea lucrare pe care El urma s-o facă în Împărăția Sa. De asemenea, aceasta a servit pentru a stabili credința celor blânzi în El ca Mesia, Regele Guvernului Teocratic al lui Iehova. (Matei 11: 1-6). Darul vindecării care a fost revărsat peste apostolii Săi la Cincizecime și transmis de ei către alți ucenici credincioși urma să înceteze, odată cu moartea tuturor celor favorizați cu darul acesta. (1 Corinteni 13: 1, 2,8) Dar acum, în măsura în care este posibil, Satana își folosește puterea pentru a aduce vindecare a bolilor, scopul său fiind acela de a îndepărta pe oameni de Dumnezeu și de a-i orbi cu privire la Guvernul Teocratic al lui Iehova. Toți trebuie să recunoască un singur lucru, și anume: nimeni care susține că a fost vindecat de așa-numita "vindecare a credinței" nu a rămas mereu bine, ci a murit în timp și chiar

și vindecătorii credinței se îmbolnăvesc și mor la fel. Remediul lui Dumnezeu pentru a da viață și sănătate omului ascultător prin intermediul Guvernului Teocratic este total.

Acel Guvernul Teocratic este, la Revelația 22: 1, 2, reprezentat de tron: "Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, strălucitor ca cristalul, ieșind de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului, și în mijlocul străzii sale, [adică a Orașului Sfânt sau a Organizației Teocratice]. Și pe ambele maluri ale râului era pomul vieții, rodind doisprezece feluri de fructe, dând roade în fiecare lună; frunzele copacului erau pentru vindecarea națiunilor." (*Versiunea Revizuită Americană*). Această apă a adevărului care dă viață este exact opusul inundației pe care adversarul Guvernului Teocratic, marele balaur roșu, a scos-o din gură pentru ca oamenii naivi s-o înghită. (Revelația 12: 15,16). Apa adevărului care curge din Tronul Teocratic este limpede și strălucitoare, iar cei care îl iubesc pe Iehova Dumnezeu și Teocrația Sa beau gratuit din aceasta.

Pe ambele părți ale râului apei dătătoare de viață a adevărului este pomul vieții. Imaginea din Revelația este, așadar, un râu cu copaci pe ambele părți. "Pomul vieții" nu este un copac singur, ci este o familie sau o specie de copaci: "lemnul vieții" (*traducere Diaglott*). Cei care merg pe strada sau bulevardul Orașului Sfânt ar merge pe malurile râului. Apa vieții curge numai în calea guvernării teocratice a lui Iehova pentru omenirea ascultătoare și curge până la limitele orașului sfânt și apoi în exterior, astfel încât și cei care nu sunt membri ai capitalei organizației lui Dumnezeu sub Cristos să poată beneficia și ei de oportunitatea binecuvântărilor care vin de la marele izvor de adevăr al lui Iehova.

Pomul sau "lemnul vieții" rodește doisprezece feluri de fructe (sau douăsprezece culturi) și produce câte un fel de fruct în fiecare lună. Acest lucru arată că asigurarea pentru viață nu eșuează niciodată și că există întotdeauna o aprovizionare abundentă. Fructele sunt produse în beneficiul celor care au nevoie de susținere. Fructele sunt acelea pe care slujitorii lui Iehova le fac ca să le servească altora, care au nevoie de prevederea plină de har a lui Dumnezeu, roadele Regatului. Împărăția (apartenența la ea) este dată celor care fac roade acesteia. (Vezi Matei 21: 43). Ele sunt roadele pe care Regatul Teocratic le furnizează celor care au nevoie de ele. Dumnezeu a luat măsuri de prevedere pentru omenirea supusă, iar cei care sunt îndemnați de dragostea lui Dumnezeu și a Teocrației Sale și care Îl ascultă se bucură să ducă sau să ducă altora măsura de prevedere a lui Dumnezeu pentru ei. Nimeni nu poate face parte din Regat care nu face roadele acestuia ducând prevederea lui Dumnezeu la cei blânzi ai pământului cu o inimă plină de bucurie.

Cristos Isus este marele "pom al vieții" pe care Iehova l-a plantat pentru a furniza viață pentru omenirea ascultătoare. Iehova a plantat grațios pe alții cu Cristos Isus, chemându-i pe aceștia la apartenență la Regatul Teocratic și oferindu-le marele privilegiu de a împărtăși binecuvântările Regatului. Pe aceștia Iehova îi denuște ca "copaci ai neprihănirii, plantarea lui Iehova" și "ca numele Său să fie glorificat". (Isaia 61: 3) Martorii Săi unși care-L slujesc cu credincioșie sunt acești copaci ai neprihănirii plantați de El. - Psalmul 1: 3; Ieremia 17: 7, 8.

Frunzele "copacului vieții" au fost pentru vindecarea națiunilor. Frunzele oferă umbră și acoperire. (Geneza 3:7). Ele servesc la purificarea atmosferei prin extragerea gazelor otrăvitoare din aceasta. Ele servesc ca remedii medicale pentru bolnavi, iar pentru frumusețea peisajului, Cristos Isus, "Pomul vieții", în toată frumusețea și gloria Lui, va vindeca și va binecuvânta pe cei blânzi și credincioși ai omenirii. Rămășița martorilor unși ai lui Iehova pe pământ, ca "copaci ai neprihănirii", are o lucrare în prezent care este într-o anumită măsură vindecătoare: "El [Iehova] m-a uns să predic Evanghelia celor săraci; m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită". (Luca 4:18; Isaia 61: 1,2) - Proverbe 15: 4; Psalmul 147: 3.

După bătălia de la Armagedon, care este aproape, și sub Guvernul Teocratic, supraviețuitorii vor fi învățați ce este potrivit să mănânce și cum să mănânce; ei vor fi învățați condițiile sanitare adecvate, cum să doarmă și să facă exerciții și nimănui nu i se va permite să-i înșele. Li se va spune adevărul; și știind că primesc adevărul, ei vor fi încurajați și vor progresa rapid. Dumnezeu va vindeca bolnavii ca ei să rămână sănătoși. Oamenii vor afla ce este bine să facă; așa cum este scris în Isaia 26: 9: "Când judecățile Tale [ale lui Iehova] sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța neprihănirea". În același timp, pământul își va da creșterea pentru binele omului; așa declară Scripturile. După cum odinioară, Edenul, singura parte terminată a pământului, a produs hrana perfectă, tot așa Domnul va face ca pământul să-și dea creșterea și să producă mâncare perfectă și va învăța pe oameni cum s-o mănânce. Oamenii supuși, învățând despre prevederea minunată a lui Dumnezeu pentru ei prin Regele Cristos Isus, care și-a vărsat sângele pentru aceștia, și supunându-se în totalitate Lui, vor avea cu certitudine sănătate și viață veșnică.